

The end Desuetud

The end Desuetud, és un curtmetratge amb guió i direcció de Jordi Pagès, càmera de Lambert Botey i edició de Romà Fontseca, gravat l'agost de 2007.

Sinopsi

El cinema Majèstic s'enderroca i amb ell desapareixen pràcticament totes les sales i cinemes de la ciutat. Aquest curt és un rèquiem pels cinemes i les sales de cinema desaparegudes a Granollers, en els darrers anys. Es recorden els cinemes Parroquial, Canigó, Principal, cineclub de la Sala Sant Francesc, Mundial, Òscars i Astòria.

Anar al cinema a Granollers (Me'n recordo), escrit de Jordi Pagès, 2016

Recordo que a Granollers la gent anava molt al cinema. Era costum anar-hi sempre el dissabte, tarda o nit, i el diumenge. Sessió doble. Pel mateix preu vèiem dues pel·lícules. A vegades, una en blanc i negre i una altra en tinte.

Recordo que fèiem cues per entrar al cinema.

Recordo que anava molt al cinema: Canigó, Principal, Majèstic, Astòria, Mundial (3 sales), Cineclub a la Casa de Cultura, Cine Parroquial i després els cinemes Òscar (5 sales): 14 sales de cinema a la ciutat.

Recordo que quan era molt jove anava al cinema Astòria, on el Sr. Esteve Sala presentava la sessió de cineclub; periòdicament es feien allà, el dia que no feien cinema comercial.

Recordo haver vist *La Notte* (1961) de Michelangelo Antonioni, protagonitzada per Marcello Mastroianni i Jeanne Moreau. Ell hi interpretava un escriptor d'èxit i ella era la seva dona. Els dos actors em van enamorar, i vaig pensar que jo volia ser un escriptor d'èxit i que la Jeanne Moreau fos la meua dona.

Marcel·lo Mastroianni, un dels meus actors preferits, va escriure un llibre, *Mi ricordo*; sí, *io mi ricordo*, era una successió de records i feia un homenatge a Joe Brainard, que va escriure *I remember* (versió catalana, *Me'n recordo*), on cada frase comença amb "Recordo..."

M'agradava anar al cinema perquè el món era meravellós i somiar no costava gaire.

Actualment a Granollers només podem anar al cinema els divendres i els diumenges, al cineclub de l'AC, i oh! gran sort, veure-les en versió original. Tenim un multi-complex de sales de cinema, però hi hem d'anar amb cotxe. Això dificulta l'accés de la gent gran i dels nens, i dels qui no tenen vehicle per desplaçar-s'hi.



Recordo haver llegit fa anys que l'Ajuntament gestionaria la Sala Majèstic, una sala amb 200 seients, però ara és una botiga de mobiliari.

Recordo que en una tertúlia a la Fonda Europa, quan encara es feien tertúlies i ens trobàvem i xerràvem amb els amics, algú va proposar que al Museu de Granollers, a la sala d'actes, s'hi podrien projectar pel·lícules periòdicament i així a la gent (gran, petita, mitjana) no li faria mandra desplaçar-s'hi. Des de l'arribada del digital tot és molt fàcil per projectar films.

Recordo que les parelles es feien petons al cinema.

Recordo haver vist moltes vegades *Amor bajo cero* (1960), amb Tony Leblanc i Concha Velasco; *Los cañones de Navarone* (1961), amb Gregory Peck i David Niven; *Centauros del desierto* (1961) de John Ford, amb John Wayne; *El guateque* (1968) de Blake Edwards, amb Peter Sellers...

Recordo haver vist, al Majèstic, tres o quatre vegades *West Side Story* (1961), amb Natalie Wood i George Chakiris. Com m'agradava la Natalie!

Recordo haver vist al Cinema Parroquial un film de l'oest: *La diligencia* (1939) de John Ford, amb el gran John Wayne, que mai és despentinava i sempre portava la camisa planxada.

Recordo la Casa de Cultura Sant Francesc, on em vaig iniciar en el món del cinema, tot fent pel·lícules de súper 8, amb Lambert Botey, Joan Corbera i Jaume Ortuño.

Recordo que al cine Canigó per Nadal es representaven *Els pastorets*.

Recordo el No-Do que sempre projectaven abans de començar la pel·lícula.

Recordo haver vist, a l'Astòria, la primera pel·lícula en català: *Maria-Rosa* (1965) d'Armand Moreno, amb Núria Espert. Un drama social i amorós d'Àngel Guimerà.

Recordo haver vist, al cine Principal, que va esdevenir, després de *sala especial, sala X*, la primera pel·li porno: *Garganta profunda* (1972), amb Linda Lovelace.

Recordo que per Setmana Santa només podíem veure cinema de contingut religiós: *Los diez mandamientos* (1956), amb Charlton Heston; després ja van fer *Espartaco* (1960) de Stanley Kubrick.

Recordo que al Mundial i al Majèstic hi havia dos preus de localitats: platea o general.

Recordo que moltes pel·lícules acabaven amb "THE END".



The end Desuetud

Guió i direcció: Jordi Pagès, agost 2007

Càmera: Lambert Botey Prat

Edició: Romà Fontseca

Durada: 3' 14"

Producció digital: Ajuntament de Granollers / Arxiu Municipal de Granollers, 2018

Edició digital: Videostudi